

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Fanda SPORT s. r. o.**, IČO 24670715
sídlem Tržiště 372/1, 118 00 Praha 1
zastoupena daňovým poradcem Janem Vyskočilem
sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 25. 1. 2021, čj. 1533/21/5300-21443-711428

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se na soud obrátila, protože nesouhlasí s výší, v níž jí finanční orgány vyměřily daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za 2., 3. a 4. čtvrtletí roku 2013. Pro rozhodnutí věci je podstatné, zda žalobkyně prokázala přijetí a poskytnutí zdanitelných plnění a zda plnění použila v rámci uskutečňování své ekonomické činnosti.

II. Skutkový stav

2. Žalobní námitky se týkají postupu finančního úřadu při zahájení daňové kontroly a unesení důkazního břemene žalobkyní. Soud se proto těmto skutečnostem věnuje níže v rámci posouzení důvodnosti žaloby. Zde pouze pro přehlednost stručně shrnuje dosavadní průběh řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

3. Žalobkyně nepodala včas daňová přiznání za výše uvedená čtvrtletí, proto ji finanční úřad k jejich podání vyzval. Žalobkyně podala přiznání k DPH v lednu 2015 (2. čtvrtletí) a prosinci 2015 (3. a 4. čtvrtletí).
4. Ohledně 3. a 4. čtvrtletí vyzval finanční úřad žalobkyni k odstranění pochybností o hodnotě dovozeného zboží a o průkaznosti údajů o přijatých zdanitelných plnění. Zároveň zjistil nesrovnalosti ve výpisech z evidence pro režim přenesené daňové povinnosti dle § 92a zákona č. 235/2004 Sb., o DPH. Ohledně 2. čtvrtletí žalobkyni k odstranění pochybností nevyzval.
5. Finanční úřad následně zahájil pro všechna tři období daňovou kontrolu. O výsledcích kontrol sepsal finanční úřad zprávy o daňové kontrole a následně vyměřil žalobkyni za všechna tři období DPH. Proti všem třem platebním výměrům se žalobkyně odvolala.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil platební výměry a žalobkyninu daňovou povinnost snížil. Se zjištěními finančního úřadu, která žalobkyně nyní rozporuje, se však žalovaný v zásadě ztotožnil.

III. Žalobní argumentace

7. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje jeho zrušení. Ve stručné žalobě formulovala dva okruhy žalobních námitek.
8. V prvním žalobkyně namítá, že daňová kontrola byla nezákonná. Finanční úřad ji měl nejprve vyzvat k podání dodatečného daňového tvrzení a poučit ji o důsledcích nesplnění výzvy. Teprve poté mohl zahájit daňovou kontrolu. Protože tak neučinil, je daňová kontrola nezákonná.
9. V druhém okruhu žalobkyně namítla nesprávné posouzení tří typů plnění, jejichž uskutečnění žalobkyně dle finančních orgánů neprokázala.
10. Finanční orgány neuznaly žalobkyni nárok na odpočet daně z přijatých plnění na internetovou reklamní kampaň, neboť považovaly důkazní prostředky za nečitelné. Žalobkyně je přesvědčena, že důkazní prostředky jsou čitelné a přijaté plnění prokazují. Finanční orgány dále neuznaly nárok na odpočet daně z přepravních služeb. I tato plnění však žalobkyně prokázala a jejich uskutečnění plyne z faktur, jejichž čísla byla uvedena v celních deklaracích. Celní správa přepravu nezpochybnila. Třetím typem plnění jsou stavební a montážní práce v režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92e zákona o DPH, které žalobkyně poskytla svým odběratelům. Úvaha finančních orgánů o tomto plnění je nesprávná, neboť na jedné straně tvrdí, že žalobkyně poskytnutí těchto prací neprokázala, na druhé straně je však posoudily jako přijatá plnění a zahrnuly je do daňového tvrzení. Takový postup porušuje princip neutrality DPH.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl její zamítnutí.
12. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že postup správce daně byl v souladu s judikatorními závěry k povinnosti vyzvat k dodatečnému daňovému tvrzení před zahájením daňové kontroly. Sama žalobkyně poté, co neodstranila pochybnosti správce daně ohledně daňových tvrzení za 3. a 4. čtvrtletí, navrhla pokračování v dokazování prostřednictvím daňové kontroly. Daňovou kontrolu za 2. čtvrtletí pak zahájil správce daně právě na základě průběhu postupů k odstraňování pochybností za 3. a 4. čtvrtletí. Z nich vyplynuly indicie, že se žalobkyně snaží vyhýbat svým povinnostem a mařit správné stanovení daně.

Žalobkyně je navíc ve své argumentaci nekonzistentní. Na jedné straně tvrdí, že jí správce daně upřel možnost podat dodatečné daňové přiznání, zároveň však trvá na tom, že k přijetí zdanitelných plnění došlo, tak jak je deklarovala.

13. Nevydání výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení nemá vliv na zákonnost daňové kontroly i proto, že daň, kterou by správce daně vyměřil na základě vyhovění výzvě, je stejně vysoká jako daň, kterou správce daně předepsal platebními výměry. V posuzované věci nebyla před zahájením daňových kontrol stanovena poslední známá daň, proto žalobkyni ani nemůže vzniknout povinnost uhradit penále.
14. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně v daňovém řízení neunesla své důkazní břemeno. Důkazy předložené k prokázání reklamních služeb byly nečitelné a nebylo z nich zřejmé, zda se vůbec týkají žalobkyně. Žalobkyně tyto nedostatky nenapravila ani po výzvě správce daně.
15. Obdobně tomu je ohledně nárokováného odpočtu z přepravních služeb. Žalobkyně předložila doklady, z nichž není zřejmý účel přijatého plnění. Předložila také doklad o kontrole motorového vozidla. Žalobkyně však za rozhodné období nepodala přiznání k silniční dani, proto správce daně předpokládal, že toto vozidlo nepoužívala k ekonomické činnosti. Zároveň žalovaný zjistil, že žalobkyně neuskutečnila dovoz zboží, u něhož byl správcem daně celní úřad. To, že celní správa předložené faktury nezpochybnila, není dle žalované podstatné, neboť předmětem posouzení dle zákona o DPH nejsou skutečnosti, z nichž vycházel jiný správní orgán.
16. Žalobkyně neprokázala ani poskytnutí stavebních a montážních prací. Z předložených důkazů nebylo zřejmé, o jaké služby mělo jít, kdo a kde je prováděl a zda je žalobkyně skutečně poskytla. Existoval proto důvod k odmítnutí nároku na odpočet daně i daně přiznané žalobkyní na výstupu.

V. Posouzení soudem

17. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaný souhlasil výslovně a žalobkyně konkludentně [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. Žaloba byla podána řádně a včas osobou k tomu oprávněnou.
19. Žaloba není důvodná.
20. Před vypořádáním jednotlivých bodů považuje soud za vhodné uvést, že žaloba je stručná a žalobní body jsou formulovány velmi obecně. Žalobkyně v nich nerozlišuje jednotlivá čtvrtletí a mnohdy ani jednotlivá neuznaná plnění. Tento způsob argumentace předurčuje odůvodnění soudního rozhodnutí. Soud totiž nemůže spekulativně domýšlet další argumenty, konkretizovat obecná tvrzení či vybírat ze spisu ty skutečnosti, které žalobkyninu argumentaci doplňují či podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobkynina zástupce [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32].

V.A Zákonnost daňové kontroly

21. Žalobkyně předně namítá nezákonnost zahájení daňové kontroly z důvodu, že ji finanční úřad před zahájením nevyzval k dodatečnému daňovému tvrzení dle § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.
22. Soud předesílá, že v obecné rovině se žalobkyně mýlí v tom, že by každému zahájení daňové musela nutně předcházet výzva k dodatečnému daňovému tvrzení. Takový požadavek nevyplývá ani z daňového řádu, ani z judikatury.
23. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020 platí, že *k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2.* Podle tohoto ustanovení platí, že *pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.*
24. Finanční úřad postupoval odlišně při zahájení daňové kontroly za 3. a 4. čtvrtletí 2013 a za 2. čtvrtletí 2013.
25. V případě 3. a 4. čtvrtletí 2013 finanční úřad vyzval žalobkyni k odstranění pochybností dle § 89 odst. 1 daňového řádu. Následně finanční úřad provedl místní šetření, šetření v registru JSD a další úkony. Žalobkyně zůstala v této fázi nečinná a žádné doklady finančnímu úřadu nepředložila. Finanční úřad proto v lednu 2017 sepsal formou úředních protokolů (čl. 44 a 45 správního spisu) svá zjištění, závěry a výsledky z postupu k odstranění pochybností. Zároveň poučil žalobkyni dle § 90 odst. 2 daňového řádu, že může navrhnout pokračování v dokazování s tím, že pokud finanční úřad shledá důvody k pokračování, zahájí v tomto rozsahu daňovou kontrolu dle § 90 odst. 3 daňového řádu. Žalobkyně svého práva využila. Nejprve telefonicky a 17. 1. 2017 i písemným podáním navrhla pokračování v dokazování a uvedla, že bude finanční úřad kontaktovat k sjednání termínu pro zahájení daňové kontroly pro 3. a 4. čtvrtletí 2013 (čl. 49 a 50 správního spisu). Finanční úřad shledal důvody k pokračování v dokazování, proto v souladu s § 90 odst. 3 daňového řádu zahájil daňovou kontrolu, o čemž sepsal protokol, který podepsal jednatel žalobkyně i její zástupce (čl. 54 a 55 správního spisu).
26. Postup finančního úřadu byl v souladu s úpravou postupu k odstranění pochybnosti dle § 89 a 90 daňového řádu. Žalobkyně sama po poučení správcem daně navrhla pokračování v dokazování a zahájení daňové kontroly. V takovém případě nebylo nezbytné, aby finanční úřad žalobkyni vyzýval k podání dodatečného daňového tvrzení dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Ustanovení § 90 odst. 3 daňového řádu předpokládá zahájení daňové kontroly na návrh daňového subjektu v návaznosti na ukončení postupu k neodstranění pochybností bez mezikroku v podobě výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Finanční úřad proto postupoval v souladu se zákonem i judikatorními závěry pro rozlišení postupu k odstranění pochybností a daňové kontroly (srov. rozsudek NSS z 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 20/2013-61, č. 3091/2014 Sb. NSS).
27. Soud si je vědom usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS, v němž dospěl NSS k závěru, že: *„Dozví-li se správce daně jinak než na základě daňové kontroly (zejména z poznatků při správě jiných daní, z informací od jiných orgánů či soukromých subjektů nebo z vlastní vyhledávací činnosti) o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být určita daň doměřena, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej podle § 145 odst. 2 věty první zákona č.*

280/2009 Sb., daňového řádu, k podání dodatečného daňového tvrzení“. V tomto rozhodnutí se však NSS nevěnoval vztahu mezi postupem k odstranění pochybností a následným zahájením daňové kontroly. Jeho závěr se uplatní pro případy, kdy finanční úřad nabude poznatky o tom, že by měla být daňovému subjektu doměřena daň, mimo formalizovaný postup k odstranění pochybností. Pro případ „překlopení“ postupu k odstranění pochybností do daňové kontroly způsobem výslovně předvídaným v § 90 odst. 2 a 3 daňového řádu se tyto závěry neuplatní.

28. Finanční úřad s ohledem na výše uvedené postupoval při zahájení daňové kontroly pro období 3. a 4. čtvrtletí v souladu se zákonem.
29. Jiná je situace u daňové kontroly za 2. čtvrtletí 2013. Žalobkyně po výzvě dle § 145 odst. 1 daňového řádu podala řádné daňové přiznání za toto období. Finanční úřad si 17. 9. 2015 vyžádal od Fio banky, a. s., výpisy z účtů žalobkyně mj. za 2. čtvrtletí 2013. Následně 19. 7. 2016 požádal finanční úřad žalobkyni, aby se k němu dostavila 8. 8. 2016 za účelem zahájení daňové kontroly za období 2. čtvrtletí 2013. Účetní se v tomto termínu nemohla zúčastnit, a proto telefonicky dohodla s finančním úřadem náhradní termín 7. 9. 2016 (čl. 37 správního spisu). V tomto termínu se ovšem nedostavila, proto finanční úřad vyzval žalobkyni 19. 10. 2016 dle § 87 odst. 2 daňového řádu k umožnění zahájení daňové kontroly (čl. 39 správního spisu). Žalobkyně na výzvu nereagovala. Finanční úřad nejprve žalobkyni oznámil, že zahajuje daňové řízení ve věci DPH za 2. čtvrtletí 2013 a že z důvodu její nečinnosti určí daň dle pomůcek (čl. 40 správního spisu). Následně však žalobkyni sdělil, že s ohledem na získané důkazní prostředky stanoví daň dokazováním (čl. 42 správního spisu). Žalobkyně se k finančnímu úřadu dostavila 6. 2. 2017 a finanční úřad s ní sepsal protokol o zahájení daňové kontroly (čl. 56 správního spisu).
30. Ohledně 2. čtvrtletí 2013 finanční úřad nepostupoval přes výzvu k odstranění pochybností jako v 3. a 4. čtvrtletí. Z výše uvedeného závěru NSS vysloveného v usnesení čj. 1 Afs 183/2014-55 je zřejmé, že v některých případech může správce daně zahájit daňovou kontrolu bez předchozího vyzvání k dodatečnému daňovému tvrzení. Je tomu tak v případě, že by tato výzva mohla vést ke zmaření cíle správy daní (bod 60 citovaného usnesení). Daňový subjekt nemusí správce daně vyzývat ani tehdy, pokud nedisponuje dostatečně silnými poznatkami, na jejichž základě by mohl důvodně předpokládat, že bude daň doměřena. Má-li správce daně pouze indicie, z nichž tento dostatečně spolehlivý závěr nelze zformulovat, může přistoupit k zahájení daňové kontroly (srov. rozsudek NSS z 2. 3. 2016, čj. 6 Afs 79/2015-39, č. 3398/2016 Sb. NSS, bod 24). Důvodný předpoklad doměření daně má správce daně mimo jiné tehdy, pokud zjistí, že podané řádné daňové tvrzení neobsahuje přiznání konkrétní daňově relevantní skutečnosti (srov. rozsudek NSS z 6. 5. 2015, čj. 2 Afs 209/2014-23). Tyto závěry přetrvaly i po vydání již citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 1 Afs 183/2014-55 (srov. například rozsudek NSS z 9. 1. 2017, čj. 9 Afs 46/2016-33, body 16 až 18).
31. V posuzované věci dospěl soud k závěru, že finanční úřad v době zahájení daňové kontroly za 2. čtvrtletí 2013 disponoval dostatečně konkrétními a silnými poznatkami, aby mohl předpokládat, že daň bude žalobkyni doměřena. Před zahájením daňové kontroly měl finanční úřad výpis z registru JSD, z něhož vyplývala vyšší hodnota dovezeného zboží, než žalobkyně přiznala. Finanční úřad disponoval též výpisy z účtů žalobkyně vedených u Fio banky, a. s. Z obou těchto skutečností finanční úřad v následné daňové kontrole vycházel a čerpal z nich poznatky důležité pro stanovení DPH za 2. čtvrtletí. Nesoulad mezi přiznanou výší plnění a údaji v registru JSD byly též jednou ze skutečností, kvůli které

finanční úřad přistoupil u 3. a 4. čtvrtletí k výzvě k odstranění pochybností. Ze správního spisu neplynou žádné zásadní rozdíly mezi měrou poznatků, které měl finanční úřad před zahájením daňové kontroly za 2. čtvrtletí na jedné straně a 3. a 4. čtvrtletí na straně druhé. Není proto zřejmé, proč postupoval odlišně a u 2. čtvrtletí přistoupil rovnou k zahájení daňové kontroly, která je nejsilnější a nejkompexnější postup, jež má k dispozici, bez toho, aby dal žalobkyni možnost k nápravě.

32. V případě žalobkyně se nejednalo o výjimečnou situaci, u níž by výzva k dodatečnému tvrzení mohla vést ke zmaření cíle správy daní, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tuto svoji obavu váže na skutečnost, že žalobkyně podala řádná daňová přiznání až po vyzvání, a že ji finanční úřad vyzval k odstranění pochybností (bod 56 odůvodnění, který odkazuje na bod 24). Tyto skutečnosti nejsou natolik závažné, že by se na jejich základě mohly finanční orgány obávat, že se žalobkyně snaží zmařit vyměření daně. Výjimky příkladmo vytyčené NSS v bodu 60 usnesení čj. 1 Afs 183/2014-55 míří na podvodné jednání daňového subjektu, nikoliv na pouhé obtíže v komunikaci s ním. O takový případ se však u žalobkyně nejedná a žalovaný takto závažné skutečnosti ani netvrdí. Absenci výzvy nemůže zhojit ani to, že žalobkyně měla údajně mít dostatek času k opravě svých daňových tvrzení mezi prvním neformálním sdělením o úmyslu finančního úřadu zahájit daňovou kontrolu a samotným zahájením daňové kontroly. Finanční úřad nemůže nesplnění své zákonné povinnosti nahradit konstatováním, že dodatečně tvrdit mohla žalobkyně sama od sebe.
33. Soud proto na tomto místě shrnuje, že finanční úřad neměl ohledně 2. čtvrtletí 2013 přistoupit k zahájení daňové kontroly, ale měl nejprve žalobkyni vyzvat k dodatečnému daňovému tvrzení dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Daňovou kontrolu za toto období zahájil nezákonně.
34. Závěr o nezákonně zahájené daňové kontrole je nicméně pouze dílčím (prvním) krokem k posouzení, zda byl nezákonný též platební výměr vydaný na základě této daňové kontroly. Absence výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu totiž sama o sobě nevede k nezákonnosti doměření DPH (srov. rozsudek NSS z 10. 4. 2019, čj. 9 Afs 364/2108-76, č. 3888/2019 Sb. NSS). Toto opomenutí totiž často nemusí nabourat skutkové a právní závěry ohledně samotné daňové povinnosti. Rozhodným kritériem případné nezákonnosti je, zda pochybení správce daně mohlo daňový subjekt poškodit na jeho právech (srov. rozsudky NSS z 31. 10. 2018, čj. 6 Afs 386/2017-56, bod 29, a z 26. 2. 2020, čj. 10 Afs 268/2019-53, č. 4005/2020 Sb. NSS, bod 16).
35. Jak již soud uvedl výše, žalobkyně svoje námitky formulovala relativně obecně a bez vazby na konkrétní okolnosti. U prvního žalobního bodu ustala u konstatování, že jí měl finanční úřad vyzvat k dodatečnému daňovému tvrzení. Této námitce dal soud částečně za pravdu. Nicméně s ohledem na výše uvedené judikatorní závěry a absenci žalobkyniných konkrétních tvrzení, které by spojovaly nezákonnost zahájení daňové kontroly s nezákonností platebních výměrů nebo s poškozením žalobkyniných práv, je nutné uzavřít, že první žalobní bod není důvodný. Daňové kontroly ohledně 3. a 4. čtvrtletí 2013 zahájil finanční úřad v souladu se zákonem. Daňovou kontrolu za 2. čtvrtletí 2013 zahájil finanční úřad nezákonně, ale toto pochybení nezpůsobuje automaticky nezákonnost platebních výměrů a napadeného rozhodnutí.

V.B Neprokázání tvrzených skutečností

36. V druhém okruhu námitek žalobkyně zpochybňuje závěry finančních orgánů o neunesení jejího důkazního břemene a důsledků, které z toho vyvodily.
37. Žalobkyně má za to, že prokázala přijetí plnění týkající se internetové reklamní kampaně. Důkazy, které předložila k výzvě finančního úřadu (čl. 92 správního spisu), byly dle ní čitelné a použitelné.
38. Žalobkyně na výzvu finančního úřadu reagovala 15. 3. 2018 a 21. 3. 2018 (čl. 99 a 100 správního spisu). K prokázání přijetí plnění týkajících se internetové reklamní kampaně předložila několik grafů. Ty jsou sice čitelné v tom smyslu, že znaky na nich lze přečíst, nicméně není z nich vůbec zřejmé, co je jejich obsahem, co mají prokazovat a zda se vůbec týkají žalobkyně. V druhém podání žalobkyně předložila snímky obrazovky webových stránek s doprovodným textem, z něhož je patrné, že se jedná o nespecifikovanou nabídku služeb. Snímky webových stránek jsou nečitelné a z doprovodného textu není zřejmé, čeho se týká a jakým způsobem má prokazovat poskytnutí jakýchkoliv služeb. Za takové situace byla zcela správný závěr finančního úřadu, že žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění týkajících se internetové reklamy. Ty svůj závěr nezaložily pouze na nečitelnosti předložených otisků obrazovek, ale na jejich neprůkaznosti a naprosté nekonkrétnosti.
39. Žalobkyně nesplnila svoji povinnost pro uplatnění nároku na odpočet daně dle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Bylo přitom právě na ní, aby disponovala potřebnými podklady pro splnění podmínek pro uplatnění odpočtu a svá tvrzení vhodnými důkazními prostředky prokázala (srov. např. rozsudky NSS z 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009-232, a z 11. 8. 2009, čj. 1 Afs 63/2009-102).
40. Námitka týkající se neprokázání přijetí plnění souvisejících s internetovou reklamou není důvodná.
41. Žalobkyně dále namítla, že prokázala přijetí plnění od společnosti European Exports LLC. Čísla faktur byla uvedena v celních deklaracích a celní správa přepravu nezpochybnila.
42. Žalobkynina námitka se opět míjí s důvody, pro které finanční úřad uplatněný odpočet neuznal. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně předložila faktury od výše uvedené společnosti, jejichž předmětem je specifikován pouze jako doprava (orig. „shipping“) a služby (orig. „services“). Nárok na tento odpočet finanční úřad neuznal, neboť žalobkyně nepředložila žádný důkaz, že tato plnění využila pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Otázkou proto není, zda byla plnění uskutečněna, ale zda je žalobkyně použila ke své ekonomické činnosti. Tuto podmínku žalobkyně nesplnila a opět nesplnila své povinnosti pro řádné uplatnění odpočtu dle § 72 odst. 1 zákona o DPH. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
43. V poslední námitce žalobkyně žalovanému vytkla, že na jedné straně uzavřel, že žalobkyně neprokázala poskytnutí stavebních a montážních prací, nicméně na druhé straně tato plnění zahrnul do daňových tvrzení a zdanil je.
44. Žalobkyně v této námitce odkázala na bod 43 a 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je proto zřejmé, že se její námitka týká tvrzených plnění v 3. a 4. čtvrtletí 2013 společností Coastline s. r. o. a W Stavby, s. r. o., (jako odběratelům) v režimu přenesené daňové povinnosti dle § 92e odst. 1 zákona o DPH. Finanční úřad dospěl u těchto plnění k závěru, že žalobkyně tato plnění neprokázala (zpráva o daňové kontrole na čl. 136 správního spisu, část B, zjištění 3, a zpráva o daňové kontrole na čl. 137 správního spisu, část B, zjištění 2). Finanční úřad svůj závěr promítl do platebního výměru za 3. čtvrtletí a pro režim dle § 92a

zákona o DPH uvedl hodnotu 0 (ř. 25). Pro 4. čtvrtletí však pochybil a v rozporu se svými zjištěními uvedl jako hodnotu 2 198 240 Kč. Toto pochybení žalovaný napadeným rozhodnutím napravil, jak vyplývá z výroku napadeného rozhodnutí a bodu 44 odůvodnění.

45. Tvrzená plnění v režimu přenesené daňové povinnosti finanční orgány nedanily, jak tvrdí žalobkyně. Pouze žalobkyni tato plnění neuznaly a v souladu s tímto závěrem upravily hodnotu na ř. 25 příznání.
46. Žalobkynina námitka není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Žalobní námitky nejsou důvodné, proto soud žalobu zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal jejich náhradu. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu